

För ett fondfritt Sverige

Socialdemokraterna har under den gångna valperioden infört de löntagarfonder som från borgerligt håll och med rätta har sagts vara ett steg mot socialism som hotar grundläggande värden i samhället.

Fondmotståndet är obrutet. Med stor sannolikhet finns det en betydande folkmajoritet för en avveckling av fonderna innan de hunnit göra det svenska folket obotlig skada.

De borgerliga partierna har också förklarat sig beredda att avveckla fonderna. Det är bra, men det räcker inte.

Om det är så – vilket det är – att löntagarfonderna är ett dödligt hot mot välstånd, marknadsekonomi och pluralism, kräver detta, liksom logiken, att hela det icke-socialistiska Sverige i årets valrörelse, liksom i den förra och liksom den 4 oktober, manifesterar denna sin övertygelse på ett fullständigt tveklöst sätt.

Det största hotet mot frihet och välstånd i ett framtida Sverige består i att fonderna blir en etablerad del av den svenska blandekonomin.

Det första steget i en sådan katastrofal utveckling är att man på den borgerliga sidan tror att det räcker med att man har lovat att avveckla fonderna och sedan nöjer sig med att driva sina hjärtefrågor – skatterna, kärnkraften eller jämställdheten – i förhoppningen om att på det sättet vinna valet och efter det avveckla fonderna.

Socialdemokraterna försöker oblygt göra valet till en fråga om en avveckling av det svenska välfärdssamhället. De hotar med vad de kallar moderaternas systemskifte. Det har de den oerhörda fräckheten att göra i det första valet efter

det att de tillsammans med kommunisterna har genomfört löntagarfonderna. De löntagarfonder som kommer att leda till något som verkligen kan kallas Systemskifte med stort S.

Om de borgerliga partierna inte själva med kraft driver fondfrågan i årets val, hur skall de då få väljarna att uppleva deras fasta förvisning om att fonderna måste bort?

Det borde vara ett varningstecken som inte kan missförstås att Dagens Nyheter under sommaren har drivit tesen att det är viktigare att bilda en samlingsregering än att avveckla fonderna. Det visar att risken för att fonderna kommer att accepteras som något visserligen ont, men uthärdligt, är stor.

Frånvaron av borgerlig agitation i fondfrågan måste tolkas som bevis på samma sak.

Om fonderna inte avvecklas nu kommer de att få ytterligare tre år på sig att växa in i det svenska samhället. Den bittera fonddebatten kommer att vara än mer avlägsen. Fonderna kommer att ha vuxit med ytterligare ett antal miljarder kronor. Allt fler näringslivsdirektörer kommer att ha egna kortsiktiga motiv att tiga.

Om vi tiger nu kommer socialdemokraterna att få gensvar hos väljarna när de hävdar att de borgerliga partierna har varit emot allting från början men att de i efterhand har accepterat allt de tidigare motsatt sig.

Det är också i ett snävt valtaktiskt perspektiv förvånande att de borgerliga partierna inte skjuter fram fondfrågan på ett mer kraftfullt sätt. Fondfrågan är ju en fråga som de är eniga i och där de har stöd bland väljare långt in i det socialdemokratiska lägret. Det skulle kunna

vara, och kan fortfarande bli, den stora borgerliga mobiliseringsfrågan.

Fondfrågan kan mobilisera de borgerligas säkra väljare och övertyga många av dem som tvekar mellan blocken.

Det är inte konstigt om många väljare känner sig osäkra inför ett val som sägs handla om hur nödvändiga nedskärningar i deras standard bäst skall genomföras.

Det är heller inte lätt för väljarna att avge säkra omdömen om Sverige är mycket eller litet på rätt eller fel väg ur en ekonomisk kris. Det är i vart fall mycket begärt att de skall gå till valurnorna i någon entusiasm för att avge sitt omdöme på denna punkt.

Både sakliga och partitaktiska skäl talar således för att fondfrågan skall ges en framskjuten plats i den återstående valrörelsen. Men man skall vara på det klara med att det är av sakliga skäl som fondfrågan skall göras till en huvudfråga.

Det är för att avveckla fonderna och för att därmed stoppa den vidare

marschen mot ett fonsocialistiskt samhälle som de borgerliga partierna måste vinna valet. Striden måste föras på ett sådant sätt att ingen väljare kan förmås tro att de driver fondfrågan för att vinna valet, när sanningen är att de vill vinna valet för att avskaffa fonderna.

Den som invänder och säger att fondfrågan är uttjatad och att väljarna är trötta på frågan ger oss i själva verket tvärtom rätt när vi pekar på farorna med att dröja med en avveckling av fonderna.

Nästa val kommer det att vara än svårare att få bort fonderna. Då kan kombinationen av uppgivenhet och anpassning, av tystnad, tigande och samförstånd ha gjort vägen tillbaka till ett fondfritt Sverige till en uppgift som blir än tyngre. Även om då parollen om att motståndet skall uppges kommer att vara lika falsk som den är idag.

Kampen kommer att pågå tills segern över fonsocialismen är vunnen. Men låt oss inte ta några onödiga risker. Låt oss ta kampen nu!